

Markéta Petřů

Po studiu na Střední knihovnické škole v Brně jsem nějakou dobu pracovala v Informační kanceláři města Kroměříže. Po přestěhování do Starého Města, v roce 2001, se mi naskytla možnost pracovat v Knihovně BBB.

Mé pracovní začátky byly v oddělení čítárny, avšak po krátké době jsem odešla na mateřskou dovolenou. V knihovně jsem pak znovu začala pracovat až v roce 2011. Tři roky jsem působila na pobočce v Mařaticích, kde jsem kromě půjčování knih chystala i výměnné soubory pro knihovny našeho regionu. Nyní mám na starost vedení metodického oddělení a se svým týmem skvělých kolegů společně usilujeme o to, aby knihovny našeho regionu fungovaly co nejlépe.

Co obnáší tvá práce?

Metodická pomoc knihovnám našeho regionu, a to v rámci výkonu regionálních funkcí. Práce spočívá v poradenství knihovnám, v pomoci při aktualizaci knihovního fondu, při revizi, v proškolení nových knihovníků, v zajišťování vzdělávání, atd. A tyto služby jsou poskytovány celkem 76 knihovnám, které na okrese působí. Cílem vlastně je vést knihovny správným směrem a snažit se pomoci posouvat činnost knihoven dále. Je nutné sázet na přemýšlivost knihovníků, umět je ocenit, podpořit je v jejich činnosti a nebát se budoucnosti knihoven! Těší mě, že těch knihoven, které pokračují v trendu přeměny knihoven na místa setkávání, stále přibývá i v našem regionu. Pro mě, jako metodika, je to práce zajímavá a různorodá, která je především o jednání a komunikaci s lidmi a neustálém učení se něčemu novému. Má to takový ten správný náboj – ráno přijdu do kanceláře s nějakou pracovní představou toho, co mě ten den čeká a po dvou telefonátech a třech e-mailech se mé pracovní aktivity ubírají úplně jiným směrem. Mám ráda knihy, lidi a rozmanitost a právě v této profesi se to všechno míchá dohromady.

V knihovně BBB pracuje

od r. 2011

Nejpoloha na čtení

Řekla bych, že vleže. Jinou polohu s knihou snad ani neznám, neboť čas na čtení si většinou najdu jen těsně před tím, než jdu spát. Ale to potom i tři večery po sobě čtu opakovaně jednu kapitolu! :-)

Oblíbený nápoj ke knize

Při čtení zásadně nic nepopijím – v poloze vleže se to snad ani nedá.

Neřest

Mlsání, třeba i po desáté hodině večer a ujíždání sladkostí dětem. Vždy si naivně myslím, že když něco smlsnu z jejich Velikonočního nebo Mikulášského balíčku, že to nepoznají! :-D

MRKNI (MiniRozhovorsKNIhovnicí)

Stýská se ti po čtenářích?

Po těch mařatických určitě!:-) Byli mi takovou velkou čtenářskou rodinou. Přinášeli do knihovny své příběhy, zajímavé informace, ale i své trable a veselé zážitky. Každé to setkání bylo obohacující a příjemné. Moc ráda na to období, kdy jsem půjčovala v Mařaticích, vzpomínám. Bylo mi vždy potěšením, když jsem svým čtenářům mohla na vyžádání vybrat a doporučit nějaké to čtení a pak s nimi sdílet nejruznější obsahy knih.

Prozradíš nám nějaký emotivní zážitek z knihovny?

Svým způsobem, každé setkání se čtenářem může být emotivním zážitkem. Příjemné překvapení u mě třeba vyvolal okamžik, kdy mně jedna čtenářka za pomoc u počítače poděkovala tím, že mi přinesla růžičku.

A dostal mě jeden čtenář svým opravdu "odborným knihovnickým dotazem": jakou prý mám velikost bot? Netuším, k čemu tuto informaci potřeboval...:-D

Pocházíš z Kroměříže, cítíš se přesto v UH jako doma? Přirostlo ti Slovácko k srdci?

Jasně, přirostlo. Uherské Hradiště je mým rodným městem a Slovácko mě vždy nějakou záhadnou silou přitahovalo. Svě dětství jsem sice prožila v Kroměříži, ale má široká rodina pochází ze Slovácka a nejkrásnější vzpomínky, co mám z dětství, jsou na prázdniny u babičky a dědy v Ořechově. Naše rodina se tam vždy scházela, společně jsme oslavovali, hodovali, zpívali a vždy bylo velmi veselo. Samozřejmě nikdy nechybělo dobré vínečko z dědečkova vinohradu.

Dáš nám výletní tip z oblasti Hané?

Tak pokud zavítáte do Kroměříže, každopádně doporučuji procházku Květnou a Podzámeckou zahradou – v tomto jarním období budou nejkrásnější. Jestli jste milovníci vína, neměli byste vynechat prohlídku Arcibiskupských zámeckých sklepů s ochutnávkou mešních vín. Jsou v hloubce 6,5 metrů a víno zde zraje v

historických dřevěných sudech různé velikosti. Největší sud pojme až 19 100 litrů a nejstarší sud je z roku 1805. Samozřejmě nezapomenout na návštěvu kroměřížské knihovny a podívat se do krytu pod knihovnou, který v 70. letech sloužil štábu civilní obrany. A pokud byste měli zájem o komentovanou prohlídku města, určitě stojí za to, domluvit se s biskupskými many, kteří vás v dobových kostýmech provedou městem a jeho zákoutími.

A když přší a není chuť na výlet, hraješ s dětmi deskové hry. Doporučíš nám nějakou?

Každopádně Osadníky z Katánu. To je naše nejoblíbenější hra na sobotní odpoledne. Soupeříme, kdo postaví nejdelší cestu, kdo bude mít největší počet vesnic a měst. A co se týče obchodování se surovinami, tak to jdou dobré rodinné vztahy stranou!

Zábavná hra je také DIXIT. Jsou to takové snové karty, které zaměstnávají fantazii hráčů. Při této hře je úžasné sledovat, jak odlišný je svět fantazie dětí od světa snů dospělých.

Obě hry se dají zapůjčit i v naší knihovně, a to nejen na sobotní odpoledne!:-)

Jsi neustále tak usměvavá a pozitivní. Dokáže tě něco vytočit?

Určitě se něco (nebo někdo?) najde. Ale poslední dobou mám pocit, že čím víc jsem zaneprázdněna, tím méně času zbývá na to, abych se nechala něčím vytočit – prostě na to není čas!:-) A hlavně to odčerpává pozitivní energii.... A není škoda si ji nechat ubírat?! Někde jsem se také dočetla: „Knihovnik je přece věčný optimista, který i v těch nejtěžších, nejdramatičtějších situacích dovede nalézt pozitiva.“ Tak se toho držím!:-)

MRKNI (MiniRozhovorsKNIhovnicí)

Čtenářům doporučuji:

Katharina Hagen – Chut' jablečných jadýrek

Tento příběh vás doslova uchvátí. Voní létem, jablky a rybízem. Chut' příběhu je sladká a hořká zároveň. Je to smutný, ale krásný příběh o vzpomínkách.

Ukázka z knihy:

„Na podzim voněly vlasy sester po jablkách, jejich šaty a ruce stejně tak. Vařily jablečnou kaši a jablečný mošt a jablečné želé se skořicí a skoro vždycky měly jablka po kapsách zástěr a v ruce aspoň jedno nakousnuté. Bertha nejdřív rychle vykousala široký kruh kolem břicha jablka, pak opatrně dole kolem květu, pak vše dokončila nahoře u stopky a ohryzek velkým obloukem zahodila. Anna jedla pomalu, jablko vychutnávala, odspodu nahoru – celé. Jadýrka kousala ještě hodiny. Když jí Bertha předhazovala, že jadýrka jsou uvnitř jedovatá, Anna jí opáčila, že přece chutnají jako marcipán. Jenom stopku vyplivla. To mi Bertha vyprávěla, když jednou zjistila, že jím jablka stejně jako ona.“

